

36. VÌ, NHƯ THÁNH THOMAS AQUINAS NÓI, KHÔNG AI CÓ THỂ SỐNG MÀ KHÔNG CÓ NIỀM VUI

Thánh Thomas Aquinas nói không ai có thể sống mà không có niềm vui. (Ngài nói tiếp, “Đó là lý do tại sao những người bị tước đoạt niềm vui chân chính luôn tìm đến thú vui nhục dục.” Tôi chưa hề đọc một bài phân tích nào sâu sắc hơn về nguồn gốc của chứng nghiện tình dục.)

Niềm vui đến từ Thiên Chúa: niềm vui thực sự, niềm vui đích thực, điều mà thánh Augustinô gọi là “niềm vui trong sự thật,” niềm vui sâu sắc, đích thực, lâu dài, niềm vui không phù du và không chỉ là cảm xúc hoặc tình cảm và chủ quan, và không chỉ là vẻ bề ngoài và tự nhiên. Thú vui sẽ nhàm chán và ngay cả hạnh phúc cũng vậy (sự mãn nguyện, thỏa mãn những ước muốn của chúng ta), sẽ chóng phai, nhưng niềm vui sẽ không bao giờ nhàm chán.

Chúa Giêsu là Người duy nhất trong lịch sử không bao giờ làm bất cứ ai nhàm chán.

Theo lẽ thường tình, nguyên tắc quan hệ nhân quả nói rằng chúng ta không thể cho đi những gì chúng ta không có. Chỉ mỗi Thiên Chúa ban cho chúng ta niềm vui này, vì chỉ mỗi một Thiên Chúa mới có niềm vui một cách tự nhiên, vĩnh cửu. Đó là một chiều kích sự sống thiêng liêng của chính Ngài, và Ngài muốn chia sẻ điều đó với chúng ta thông qua Đức Kitô, chính Người là phương cách duy nhất cho bất cứ ai – vào bất cứ lúc nào và ở bất kỳ nơi nào, nền văn hóa hay tôn giáo nào – được thực sự kết nối với Thiên Chúa, với Thiên Chúa thật.

Điều này có liên quan gì đến Công giáo? Thưa, tất cả. Vì Đức Kitô ban niềm vui cho chúng ta qua nhiệm thể Ngài – Giáo hội – mà chúng ta được kết hợp. Thánh Augustinô nói, “Khi rước Mình Thánh Chúa Kitô, chúng ta trở thành Mình Đức Kitô.” Đó là lý do tại sao trở thành một người Công giáo là niềm vui tuyệt đỉnh của cuộc đời và là cuộc phiêu lưu lớn lao nhất của đời người.

Roquentin, nhân vật chính theo chủ nghĩa hư vô của Jean-Paul Sartre trong cuốn tiểu thuyết *Buồn Nôn*, nói: “Tôi chẳng phiêu lưu bao giờ. Mọi chuyện cứ tuần tự xảy ra với tôi, thể thôi.”